

Arrest

nr. 342 064 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 augustus 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 maart 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2023 werd ingediend door :

Y. A., D. (..) (R.R.: xxxxxxxxxx)

geboren te Accra op (..)1976

nationaliteit: Ghana

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene diende op 12.10.2020 een VIB in. Dit VIB werd op 23.06.2023 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse aanwezig is en dat dit de indiening van van een verblijfs- of visumaanvraag bemoeilijkt. Hij stelt dat Ghanese onderdanen dan ook verplicht zijn om naar Abidjan in Ivoorkust te gaan indien ze een aanvraag om machtiging tot verblijf willen indienen bij de Belgische ambassade. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ondanks het feit dat Ghanese onderdanen zich inderdaad dienen te wenden tot de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) voor het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, legt betrokkene geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Abidjan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ivoorkust. Hij dienen zich enkel naar Abidjan te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Ghana om aldaar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Verder beweert betrokkene dat hij hier zijn privéleven heeft opgebouwd. Echter, er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk met het opgebouwde privéleven maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene sinds 01.12.2021 tewerkgesteld was als wasserijarbeider bij het bedrijf C. (...) te (...) vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 23.06.2023, is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sinds dan vervallen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert oktober 2020 in België verblijft, dat hij zijn steentje wil bijdragen aan de maatschappij, dat hij in 2021 met succes deelnam aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en dat hij diverse getuigenissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“II.1. Enig Middel

Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsplicht

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst*, Brugge Vandebroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feiteenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

(...)

Nochtans stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000):

Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;

Zoals in de aanvraag reeds aangehaald, stelde de Raad van State tevens (R.v.St., nr. 198 769 van 9 december 2009) :

“buitengewone omstandigheden”, in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”

De afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse is dus door de Raad van State erkend als één van de (mogelijke) buitengewone omstandigheden.

Desalniettemin meent de verwerende partij dat het aan de verzoekende partij zou toekomen dat zij aantonen dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel van Ivoorkust te kunnen verkrijgen om aldaar de aanvraag in te dienen. Voormeld arrest in acht nemende, zou men nochtans redelijkerwijze mogen verwachten dat de bewijslast dienaangaande op de verwerende partij rust. Het is immers zij die in weerwil van dit arrest ontkent dat er hier buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Zo stelde de Raad in een gelijkaardige discussie (RvV nr. 305 374 dd. 24 april 2024):

(...)

Ook hier verwees de verwerende partij naar het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009, nr. 198 769 om een aantal elementen niet te moeten onderzoeken, stellende dat deze tot de gegrondheid behoren, doch tegelijkertijd weigert zij dit arrest au sérieux te nemen wanneer het over de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst gaat.

II.1.3. Zelfs los van de discussie over de mogelijkheid tot het bekomen van een Ivoriaanse verblijfstitel spreekt het voor zich dat het minstens 'bijzonder moeilijk' is om eerst naar een volledig vreemd land te gaan, daar te wachten om een aanvraag ingediend te krijgen, vervolgens onbepaalde tijd te wachten op een goedkeuring die in Ivoorkust zal toekomen.

De verzoekende partij mag dan wel een volwassen man zijn, financieel wordt dit een zeer kostelijk verhaal. Zij dient verschillende keren over en weer te reizen (België – Ghana, Ghana-Ivoorkust, Ivoorkust – Ghana, Ghana – België). Telkens weer moet zij onderdak en werk vinden.

In het reeds geciteerde arrest (RvV nr. 305 374 dd. 24 april 2024) werd tevens terecht gesteld:

(...)

II.1.4. Ook het opgebouwde privéleven in België werd niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werden zowel haar vele vrienden en kennissen in België (zie getuigenverklaringen) als haar scholing, zelfs niet in overweging genomen.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsrange een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.

Nochtans er hier de facto niets geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de grondheidsfase van het onderzoek, dat nu niet aan de orde zou zijn:

(...)

Nochtans stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

II.1.5. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Waar verzoekende partij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond wijst de Raad erop dat het haar toekomt de motieven in de bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.6. Verder blijkt niet dat de verwerende partij de definitie die de Raad van State van buitengewone omstandigheden gaf zou genegeerd hebben, met name dat dit geen omstandigheden zijn van overmacht, maar wel omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Nergens heeft de verwerende partij een aangehaalde buitengewone omstandigheid in de beslissing afgewezen omdat geen overmacht werd aangetoond. Door aan te geven dat verzoekende partij naliet om te bewijzen dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich tijdelijk naar Abidjan (Ivoorkust) – het land waar er een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is waarop zij een beroep kan doen om een verblijfsmachtiging aan te vragen – te begeven, heeft verwerende partij slechts aangegeven dat verzoekende partij in gebreke bleef om concreet aan te tonen dat er voor haar echte hinderpalen bestaan om zich te wenden tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit de overweging van verwerende partij kan niet worden afgeleid dat zij het begrip buitengewone omstandigheden een te strenge invulling zou willen geven en slechts gevallen waarbij de onmogelijkheid wordt aangetoond om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen onder dit begrip wenst te laten vallen. Waar verzoekende partij nog toelicht dat de Raad van State in een arrest heeft verduidelijkt dat de afwezigheid van een Belgische of consulaire post in het land van herkomst van de vreemdeling die om een verblijfsmachtiging verzoekt als buitengewone omstandigheid “[kan] worden aangevoerd”, moet worden opgemerkt dat dit rechtscollege, in hetzelfde arrest, heeft aangegeven dat dan weliswaar rekening moet worden gehouden met de “concrete omstandigheden van de zaak”. Het is dus niet zo dat de Raad van State zou hebben geoordeeld dat de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van de vreemdeling steeds dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet trouwens duidelijk dat het enkel aan de bevoegde minister of diens gemachtigde toekomt om hieromtrent een beslissing te nemen en het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het feit dat verzoekende partij zich naar Abidjan moet begeven om een verblijfsmachtiging aan te vragen op zich geen buitengewone omstandigheid is, aangezien niet blijkt dat zij zich niet naar dat land zou kunnen begeven om aldaar de aanvraag in te dienen. Zoals de verwerende partij trouwens ook niet foutief noch kennelijk onredelijk aanstipt wordt van verzoekende partij niet verwacht dat zij tijdens de behandeling van haar aanvraag in Ivoorkust verder verblijft, maar kan zij terugkeren naar Ghana om aldaar de beslissing af te wachten. Er moet ook worden onderstreept dat het bewijs inzake het bestaan van een buitengewone omstandigheid dient te worden geleverd door de vreemdeling die voorhoudt dat een dergelijke omstandigheid bestaat. Uit het arrest waarnaar verzoekende partij verwijst kan niet worden afgeleid dat de Raad van State concludeerde dat er, in een situatie zoals deze waarnaar zij verwijst, een omkering van de bewijslast zou zijn. Dit temeer gelet op latere rechtspraak van de Raad van State, zoals bijvoorbeeld RvS, nr. 13.803 (c) van 16 juli 2020 en waaruit blijkt dat het loutere feit dat de bevoegde diplomatieke post niet gelegen is in het herkomstland niet *ipso facto* een buitengewone omstandigheid betreft.

Met haar betoog voorts waaruit blijkt dat het zich begeven naar Abidjan om aldaar de aanvraag in te dienen enige inspanning vereist, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de motivering dat zij niet heeft aangetoond dat zij zich niet kan begeven naar Abidjan om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partij voert verder nog aan dat dit “financieel (...) een zeer kostelijk verhaal (wordt)” maar de Raad wijst erop dat zij hiervan geen gewag heeft gemaakt in haar aanvraag van 22 augustus 2023. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten niet specifiek te hebben gemotiveerd over elementen die de verzoekende partij pas thans voor het eerst naar voor brengt en die zij niet in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid heeft aangestipt. De bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden rust op de aanvrager en het komt de verwerende partij enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke, redelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, hetgeen zij *in casu* gedaan heeft.

Waar verzoekende partij voorts nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat zij niet aantoonde dat haar geval hetzelfde is als het geval waarvan sprake in voormelde rechtspraak, er hoe dan ook geen precedentswaarde kleefde aan deze rechtspraak zodat zij zich hierop niet dienstig kan beroepen.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts dat het opgebouwde privéleven in België niet correct werd onderzocht doch de Raad wijst erop dat verwerende partij duidelijk gemotiveerd heeft waarom zij, op basis van de door verzoekende partij aangebrachte gegevens, niet kon besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het feit dat verwerende partij hierbij aangaf dat de door verzoekende partij aangebrachte inlichtingen omtrent haar verblijf in België, haar deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, samen met de getuigenverklaringen, slechts dienstig zijn bij het ten gronde onderzoek van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, leidt niet tot de conclusie dat zij bepaalde gegevens over het hoofd zag, dat zij de relevante gegevens niet wou onderzoeken of dat zij een standpunt innam dat incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij toont ook niet aan hoe uit het feit dat zij in België tijdelijk mocht werken in afwachting van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en zij sociale contacten opbouwde *in casu* in redelijkheid zou kunnen worden afgeleid dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om vervolgens, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, met name in Abidjan, een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verwerende partij heeft uiteengezet dat zij een terugkeer van verzoekende partij naar haar land van herkomst om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit acht ten aanzien van haar recht op een privéleven. Verzoekende partij laat verstaan hiermee niet akkoord te gaan, maar toont met haar uiteenzetting niet aan dat verwerende partij enig relevant gegeven betreffende haar privéleven niet correct onderzocht. De arresten van de Raad waarnaar verzoekende partij verwijst, die werden geveld in zaken waarin de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak en die geen precedentwerking hebben, laat hier niet anders over denken.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.8. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden benadrukt dat verzoekende partij niet betwist dat zij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat haar enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in enig privéleven, die slechts zou zijn toegelaten in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekende partij wist ook of behoorde te weten dat zij slechts in België kon verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar verzoek om internationale bescherming en dat indien dit verzoek werd afgewezen zij het land zou dienen te verlaten. Verzoekende partij kan uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens een precair en illegaal verblijf banden zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM afleiden (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, *Solomon/Nederland*, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie/Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov/Nederland* en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*). Er blijkt *in casu* bovendien ook niet dat zij haar sociale banden in het Rijk niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door wederzijdse bezoeken. Verzoekende partij maakt, met haar toelichting – waaronder een verwijzing naar een eerdere gevolgde cursus en een vroegere tewerkstelling –, tevens geenszins aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven, dat onder het de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, daadwerkelijk in het gedrang wordt gebracht. Hierbij moet worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van haar betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden *in casu* bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili/België*; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse/Nederland*). Er kan, in deze omstandigheden, bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verwerende partij enig relevant gegeven uit het oog verloor of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissing te nemen. De theoretische

beschouwingen van verzoekende partij en haar verwijzing naar arresten, die geen precedentenwerking hebben, leiden niet tot een ander besluit.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER